

การยืมคำภาษาเขมรในภาษาไทย

KHMER LOANWORDS IN THAI LANGUAGE

¹ลลิตา พิมรัตน์และ ²วีรกาญจน์ กนกกมลเศก

¹Lalita Pimrat and ²Veerakarn Kanokkamalade

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ประเทศไทย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University, Thailand

¹giftzzy@gmail.com

Received May 23, 2020; Revised July 12, 2020; Accepted August 25, 2020

บทคัดย่อ

บทความวิชาการนี้มุ่งศึกษาการยืมคำภาษาเขมรในภาษาไทย โดยศึกษาภูมิหลังและลักษณะคำยืมภาษาเขมรที่ปรากฏในภาษาไทย พบว่า เขมรเป็นชาติที่มีความสัมพันธ์มานาน ทั้งทางการค้า การสงคราม การเมืองและวัฒนธรรม เขมรมีอิทธิพลเหนือดินแดนสุวรรณภูมิ ก่อนกรุงสุโขทัยหลายร้อยปี จากการมีอาณาเขตติดต่อกันทำให้ภาษาเขมรเข้ามาปะปนกับภาษาไทยตั้งแต่สมัยโบราณ ภาษาถิ่นเขมรก็คล้ายคลึงกับภาษาพูดของชาวอีสานใต้ของไทย ตลอดจนชาวภาคตะวันออกเฉียงเหนือตามชายแดนไทย-กัมพูชา ด้วยจากประวัติศาสตร์อันยาวนานของทั้งสองประเทศต่างมีวัฒนธรรมประเพณีที่เหมือนกันมาก แม้กระทั่งวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนรวมทั้งภาษาต่างก็ยืมมาจากภาษาบาลีสันสกฤตเป็นส่วนใหญ่ ลักษณะภาษาเขมร 1) ภาษาเขมรเป็นภาษาคำโดด คำส่วนใหญ่มีเพียง 1-2 พยางค์ ใช้อักษรขอมหวัด มีพยัญชนะ 33 ตัว เหมือนภาษาบาลี คือ วรรณกะ ก ข ค ฆ ง, วรรณจ ฉ ฉ ผ ฎ ฐ ฏ ฐ ฑ ฒ ฌ ญ วรรณต ต ถ ท ฑ วรรณป ป ผ พ ภ ม, เศษวรรณย ร ล ว ส ห ฬ อ 2) ภาษาเขมรไม่มีวรรณยุกต์แต่อิทธิพลคำยืมบางคำทำให้เขมรมีรูปวรรณยุกต์ (+) ใช้ 3) ภาษาเขมรมรสระจุม 18 รูป สระลอย 18 รูป แบ่งเป็นสระเตี้ยยาว 10 เสียง สระผสม 2 เสียง ยาว 10 เสียง สระเตี้ยสั้น 9 เสียง สระประสม 2 เสียง สั้น 3 เสียง 4) ภาษาเขมรมีพยัญชนะควบกล้ำมากมาย มีพยัญชนะควบกล้ำ 2 เสียงถึง 85 หน่วยและพยัญชนะควบกล้ำ 3 เสียง 3 หน่วย

คำสำคัญ : การยืมคำ, ภาษาเขมร, ภาษาไทย

¹ นิสิต หลักสูตรพุทธศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาปรัชญา, มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

² ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สาขาวิชาภาษาต่างประเทศ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

Abstract

This academic article aimed to study the Khmer loanwords in the Thai language by studying the background and characteristics of Khmer loanwords appearing in Thai language. It was found that Khmers have had a long relationship with Thais through trades, wars, politics and culture. Khmers have had their influences over Suvarnabhumi Land for hundreds of years. According that there has been a contiguous territory, Khmer language has mixed with the Thai language since ancient times. Khmer dialect is similar to the dialect of the people in southern Isan and the eastern region of Thailand along the Thai-Cambodian border. With the long history of the two countries, there have been similar cultures, traditions, languages with Pali and Sanskrit loanwords or even ways of life of the people. Khmer language characters are as follows: 1) Khmer language is monosyllabic word. Most words have only 1 or 2 syllables using the Khmer script with 33 consonants like Pali, namely, paragraph ka, paragraph cha, paragraph ta, paragraph tha, paragraph pha, and odds and ends of the mentioned paragraphs; 2) Khmer language itself has no tone but the influences of some loanwords made Khmer language have tonal form (+); 3) Khmer language has 18 sunken vowels and 18 floating vowels that can be divided into 10 long single vowels, 2 mixed vowels, 10 long vowels, 9 short single vowels, 2 diphthongs, 3 short vowels; 4) Khmer language has many cluster consonants including 2 cluster consonants with 85 units and 3 cluster consonants with 3 units.

Keywords: Loanwords, Khmer Language, Thai Language

บทนำ

เมืองหลวงของอาณาจักรขอมโบราณเป็นเมืองยิ่งใหญ่ที่สุดตั้งอยู่ในบริเวณสถานที่ที่ตั้งของนครวัด-นครธมในเขตแดนประเทศกัมพูชาปัจจุบัน โดยมีขอบอาณาจักรครอบคลุมไปยังพื้นที่ต่างๆ ที่มีหลักฐานเป็นปราสาทหินโบราณในลักษณะศิลปกรรมเดียวกันตั้งอยู่ทางด้านตะวันออกจรดพื้นที่ชายฝั่งทะเลจีนใต้ของเวียดนาม ส่วนทางด้านตะวันตกสิ้นสุดบริเวณปราสาทเมืองสิงห์ในจังหวัดกาญจนบุรี ทางทิศเหนือไปจรดตอนใต้ของจีนและทางใต้ลัดเลาะตามด้ามขวานทองของไทยลงไปถึงบริเวณที่เคยถูกเรียกว่า อาณาจักรศรีวิชัยและตามประวัติศาสตร์ที่ระบุว่า พ่อขุนศรีอินทราทิตย์ก่อตั้งอาณาจักรสุโขทัยเมื่อประมาณ 800 ปีเศษที่ผ่านมา ด้วยการแยกตัวเป็นอิสระในช่วงที่ความเข้มแข็งของอาณาจักร หรือบทบาทของ

สามารถตีกรุงละแวกแตก แล้วนำรูปปั้นทั้งสองติดทัพกลับสยามไปในที่สุด (David Chandler, 2017: 85) ซึ่งตามประวัติศาสตร์ ในช่วงทศวรรษปี 2103 – 2123 อันเป็นเวลา ก่อนและหลังการเสียกรุงศรีอยุธยาครั้งที่ 1 ไทยอยู่ในสภาพอ่อนแอ กองทัพฝ่ายกัมพูชาจึงยก มาทำร้ายอยู่เนือง ๆ ต่อเมื่อไทยฟื้นตัวได้แล้ว ในปี พ.ศ. 2136 จึงได้จัดทัพใหญ่ยกมาตีเมือง ละแวก ซึ่งเป็นเมืองหลวงของกัมพูชาในสมัยนั้น และได้ชัยชนะในปีถัดมา ชัยชนะครั้งนี้อาจ เป็นที่มาของตำนานเรื่องพระโค – พระแก้ว ซึ่งไม่รู้ว่าจะมีมาก่อนจริงหรือถูกแต่งเติมขึ้น

นับแต่ไทยแยกตัวจากขอมต่อเนื่องมาจนถึงปลายกรุงศรีอยุธยา สองชาตินี้ได้ติดต่อ แลกเปลี่ยนสินค้า ความรู้ ประเพณี วัฒนธรรมและประสบการณ์ระหว่างกันอย่างใกล้ชิดมา โดยตลอดและยังคงส่งผลให้ปัจจุบันประเพณี ภาษาและวัฒนธรรมของไทยกัมพูชาจะ คล้ายกันมาก ในอดีตบางครั้งบางเวลาสองชาตินี้ก็มีการกระทบกระทั่งกันบ้างตามที่กษัตริย์ ของแต่ละฝ่ายเห็นโอกาสที่จะแผ่ขยายพระราชอำนาจด้วยไม่มีหลักเขตแดนเช่นในปัจจุบัน (ปัจจุบันเขตแดนไทยกับกัมพูชาก็ยังปักปันไม่เรียบร้อย) แต่ด้วยในเวลานั้น ขอมที่แต่เดิมมา เคยยิ่งใหญ่ถูกแบ่งแยกตัดตอนออกไปเหลือเป็นประเทศกัมพูชาที่ถูกประกบด้วยสองชาติใหญ่ คือ ไทยและเวียดนาม ซึ่งในเวลานั้นอาจเห็นกัมพูชาเป็นรัฐกึ่งชนต่างต้องการมีมิตรภาพกับ กัมพูชา แต่ความไม่แน่นอนของการเมืองภายในกัมพูชาที่แบ่งเป็นฝักฝ่ายไม่ค่อยยอมกัน ด้วยดีและมักจะขอความช่วยเหลือจากประเทศข้างเคียงที่เป็นฝ่ายของตนและเมื่อรัชกาลที่ 1 ปราบดาภิเษกและสถาปนากรุงรัตนโกสินทร์ขึ้นแล้ว ทรงมีส่วนอย่างมากในการอภิเษก พระองค์เอง (Prince Eng) ซึ่งพำนักในกรุงเทพมหานครมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2333 ให้กลับมา เสวยราชสมบัติกัมพูชาในปี พ.ศ. 2337 จึงเป็นแบบอย่างในช่วงเวลาหนึ่งที่กษัตริย์จะอภิเษก ในกรุงเทพมหานครก่อนเดินทางมาปกครองกัมพูชา (David Chandler, 2017: 97) นอกจากนี้ Chandler ยังได้กล่าวถึงในช่วงที่พระองค์เองยังไม่ได้กลับมาปกครองกัมพูชา ไทย ได้แต่งตั้งข้าราชการเขมรผู้หนึ่งมีนามว่า “เบน” ให้ดูแลราชธานี “อุโคง” ครองตำแหน่ง “สำเร็จราชการกรุงกัมพูชาธิบดี” ซึ่งท่านได้ปฏิบัติหน้าที่ด้วยการจัดทัพขึ้นต่อสู้กับเวียดนาม ทั้งภายในเขมรเองและต่อสู้ติดพันไปในเวียดนาม เมื่อรัชกาลที่ 1 ได้อภิเษกพระองค์เองเป็น กษัตริย์แล้ว เพื่อตอบแทนคุณความดีของท่าน จึงขอเมืองพระตะบองและพระมหารนคร (เสียมราฐ พระตะบองและศรีโสภณ) ซึ่งท่านได้ปกครองก่อนหน้านั้นแล้วแต่งตั้งพระองค์เอง และท่านเป็น “พระยาอภัยวิเศษวิเศษสงครามรามรินทร์อันวิชัยอภัยไพรีปราบกรมเปี้ยหุ” (ต้นตระกูล “อภัยวงศ์”) ให้ขึ้นตรงต่อกรุงรัตนโกสินทร์ตั้งแต่นั้นมา เปรียบเสมือนการเข้า ครอบครองดินแดนส่วนนี้โดยไทย ซึ่งต่อมาไทยเผชิญกับแรงกดดันจากฝรั่งเศสในวิกฤตการณ์ ร.ศ. 112 (พ.ศ. 2436 หรือ ค.ศ. 1893) จึงคืนดินแดนส่วนนี้ให้กับกัมพูชาแล้วกลับมา ครอบครองดินแดน 3 จังหวัดนี้อีกครั้งในสงครามมหาเอเชียบูรพาระหว่างปี พ.ศ.2484 – 2489 ก่อนจะคืนให้อีกครั้งเมื่อสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ 2

ราชอาณาจักรไทยและราชอาณาจักรกัมพูชาได้สถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างกันอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 19 ธันวาคม 2493 ถือเป็นที่ยอมรับโดยไทยและความเป็นประเทศของแต่ละฝ่ายว่าต่างเป็นรัฐเอกราชที่เสมอภาคเท่าเทียมกัน อย่างไรก็ตาม ปัญหาเขตแดนที่ยังขาดเส้นแบ่งเขตที่ทั้งสองฝ่ายยอมรับอย่างชัดเจนและชัดเจนได้นำมาซึ่งการโต้แย้งและพิพาทกันเป็นครั้งคราวในเวลาต่อมา กรณีที่ใหญ่และถือเป็นบทเรียนที่สำคัญมากสำหรับทั้งสองประเทศคือ ในปี พ.ศ. 2502 กัมพูชาฟ้องต่อศาลโลกกรณี ปราสาทเขาพระวิหาร ซึ่งท้ายสุดแม้ศาลโลกได้ตัดสินเมื่อ พ.ศ. 2505 ว่า เขาพระวิหารเป็นของกัมพูชา และฝ่ายไทยก็ยอมรับในคำตัดสินนั้น แต่คำวินิจฉัยก็ไม่ได้ระบุอย่างชัดเจนถึงการแก้ไขปัญหาในเรื่องเขตแดนไว้ด้วย ทำให้ปัญหาเขตแดนยังคงค้างค้ำและอยู่ในระหว่างการเจรจาแก้ไขของคณะกรรมการพรมแดนที่ทั้งสองฝ่ายแต่งตั้งขึ้นและคงจะต้องใช้เวลาอีกพอสมควรกว่ากัมพูชาที่มีปัญหาพรมแดนกับทั้งสามประเทศที่อยู่ติดกับตนต้องเจรจากาแนวทางจนได้ข้อยุติ ขณะที่ประชาชนชาวกัมพูชาทั้งที่อยู่ภายในและอยู่ต่างประเทศ ดูเหมือนจะให้ความสำคัญกับเรื่องนี้เป็นพิเศษและพยายามจะนำมาเป็นประเด็นการเมืองในประเทศ (ศานติ ภัคดีคำ, 2549)

เหตุที่ภาษาเขมรเข้ามาปะปนในภาษาไทย

ภาษาเขมรจัดอยู่ในตระกูลมอญ-เขมร คำดั้งเดิมส่วนใหญ่เป็นคำพยางค์เดียวและเป็นคำโดด ถือเป็นคำเขมรที่เข้าประโยคเป็นคำสำคัญเช่นเดียวกับภาษาไทย แต่มีลักษณะบางอย่างต่างไปจากภาษาไทย เช่น การไม่มีวรรณยุกต์เป็นต้น การเป็นประเทศเพื่อนบ้านทำให้ภาษาเขมรเข้ามามีอิทธิพลในประเทศไทย นอกจากนี้ยังมีการอพยพของชาวมอญและชาวจามเข้ามาในประเทศไทย ปัจจุบันภาษาเขมรอยู่คู่กับวิถีชีวิตคนไทยผ่านทางวรรณคดีและคำราชาศัพท์เป็นส่วนมาก สำหรับการนำคำภาษาเขมรมาใช้ในชีวิตประจำวันมีทั้งการยืมมาใช้โดยตรงและยืมคำที่แผลงแล้วมาใช้ (วิไลศักดิ์ กิ่งคำ, 2550: 72)

คำยืมที่มาจากภาษาเขมร

ภาษาเขมรเป็นภาษาคำโดด จัดอยู่ในตระกูลมอญ-เขมร คำดั้งเดิมส่วนใหญ่เป็น คำพยางค์เดียวและเป็นคำโดด ถือเป็นคำเขมรที่เข้าประโยคเป็นคำสำคัญเช่นเดียวกับภาษาไทย แต่มีลักษณะบางอย่างต่างไปจากภาษาไทย

ลักษณะภาษาเขมร

1. ภาษาเขมรเป็นภาษาคำโดด คำส่วนใหญ่มีเพียง 1 - 2 พยางค์ ใช้อักษรขอมหัวดมีพยัญชนะ 33 ตัว เหมือนภาษาบาลี คือ วรรณกะ ก ข ค ฆ ง, วรรณจจะ จ ฉ ช ฌ ญ, วรรณฎฐ ฎ ฐ ฑ ฒ ณ, วรรณตะ ต ถ ท ฒ ฒ, วรรณปะ ป ผ พ ภ ม ,เศษวรรณค ย ร ล ว ส ห ฬ อ
2. ภาษาเขมรไม่มีวรรณยุกต์แต่อิทธิพลคำยืมบางคำให้เขมรมีรูปวรรณยุกต์ (+) ใช้
3. ภาษาเขมรมรสระจม 18 รูป สระลอย 18 รูป แบ่งเป็นสระเดี่ยวยาว 10 เสียง สระผสม 2 เสียง ยาว 10 เสียง สระเดี่ยวสั้น 9 เสียง สระประสม 2 เสียง สั้น 3 เสียง
4. ภาษาเขมรมีพยัญชนะควบกล้ำมากมาย มีพยัญชนะควบกล้ำ 2 เสียง ถึง 85 หน่วยและพยัญชนะควบกล้ำ 3 เสียง 3 หน่วย

การสร้างคำในภาษาเขมร

1. การสร้างคำโดยการเติมหน่วยคำเข้าข้างหน้าคำเดิม ทำให้คำเดิมพยางค์เดียวเป็นคำใหม่ 2 พยางค์เรียกว่าการลงอุปสรรค บ(บัง, บัน, บำ) เช่น เพ็ญ - บำเพ็ญ , เกิด - บังเกิด , โดย-บันโดย โดยเมื่อ บ อยู่หน้าวรรณกะ หรือ เศษวรรณจจะอ่านว่า "บัง" เช่น บังคม, บังเกิด, บังอาจ เมื่อ บ อยู่หน้าวรรณตะ อ่านว่า "บัน" เช่น บันดาล, บันโดย, บันเดิน เมื่อ บ อยู่หน้าวรรณปะ อ่านว่า "บำ" เช่น บำบัด, บำเพ็ญ, บำบวง

2. การสร้างคำโดยการเติมหน่วยคำเข้ากลาง คำหลัก ทำให้คำเดิมพยางค์เดียวเป็นคำใหม่ 2 พยางค์เรียกว่าการลงอาคม

- ก. การลง อำ น เช่น จง- จำนง, ทาย - ทำนาย , อวย-อำนวย
- ข. การเติม อำ เช่น กราบ-กำราบ, ตรวจ-ตำรวจ, เปรอ-บำเรอ
- ค. การเปลี่ยน ข เป็น ก, ฉ เป็น จ และเพิ่ม ท เช่น ฉั้น-จั้งหัน, แข็ง-กำแหง
- ง. การเติม ง, น, ร, ล เช่น เรียง-ระเบียง, เรียบ-ระเบียบ, ราย-ระบาย

* เนื่องจากภาษาเขมรพยัญชนะคนละกลุ่ม เมื่อประสมตัวเดียวกันจะออกเสียงต่างกัน ซึ่งต่างจากภาษาไทย ลักษณะของภาษาเขมรที่ไทยนำมาใช้จึงมีการเปลี่ยนแปลงรูปบ้างเสียงบ้างตามแบบไทย

ลักษณะคำเขมรในภาษาไทย

1. คำที่มาจากภาษาเขมรส่วนมากมาจากสะกดด้วย จ ญ ร ล เช่น เมด็จ , บำเพ็ญ, กำธร, ถกล ตรีส
2. ต้องแปลความหมายจึงจะเข้าใจ ไข่มากในบทร้อยกรอง
3. เมื่อมาใช้ในภาษาไทย ข แผลงกระ เช่น ขยาย-กระจาย, ขโดง - กระโดง
4. นิยมใช้อักษรนำแบบออกเสียงตัวนำโดยพยางค์ต้นออกเสียง อะ กิ่งเสียง

พยางค์หลังออกเสียงตามสระที่ผสมอยู่ เช่น สนุก ,สนาน, เสด็จ ถนน,เฉลียว

5. คำเขมรส่วนมากใช้เป็นราชาศัพท์ เช่น เสวย,บรรทม,เสด็จ,โปรด

ประมวลคำยืมจากภาษาเขมรที่ใช้บ่อย

กฎ	จัดไว้เป็นหลักฐาน; ข้อบังคับ
กรง(กรง)	สิ่งที่ทำเป็นซี่ๆ สำหรับขังนก เป็นต้น
กรม(กรม)	ลำดับ, หมวด, หมู่, กอง
กรรไตร(กัณไตร)	เครื่องมือสำหรับตัดโดยใช้หนีบ
กรวด(กรวด)	หลังน้ำอุทิศส่วนกุศล
กระ	ชื่อเต่าทะเลหลังเป็นเกร็ดแผ่นโตๆ สีนํ้าลายเหลือง
กระฉูด	ปากงุ้ม ขาเป็นพาย
กระซิบ แนบแน่น	อาการที่ของเหลวพุ่งออกไป
กระเชอ	ภาชนะสานคล้ายกระจาดขนาดเล็ก
กระเดียด	เอาเข้าสะเอว
กระโดง	ใบเรือ
กระโถน	ภาชนะบ้วนน้ำหรือทิ้งของที่ไม่ต้องการลงไป
กระทรวง(กระ-ชวง)	ส่วนราชการเหนือทบวง, กรม
กระท่อม	เรือนเล็กทำด้วยไม้หลังคามุงจาก ทำพออยู่ได้
กระบอง	ไม้สั้นสำหรับใช้ตี
กระป๋อ	ควาย
กระเพาะ	อวัยวะภายในรูปเป็นถุง มีหน้าที่ย่อยอาหาร
กระแส	น้ำหรือลมที่ไหล-พัดเรื่อยเป็นแนวไม่ขาดสาย
กั้วล	มีใจพะวงอยู่
กััน	โกนให้เสมอกัน
กำจัด	ขับไล่, ปราบปราม
กำเดา	เลือดที่ออกทางจมูก
กำธ	สนั่น, ห้วนไหว
กำแพง	เครื่องกััน,
กำลััง	เครื่องล้อมที่ก่อด้วยอิฐ
ขจร(ขะจอน)	แรง ; สิ่งที่ทำให้เกิดอำนาจความเข้มแข็ง
	ฟุ้งไปในอากาศ

ลักษณะคำภาษาเขมรในภาษาไทย

มักจะสะกดด้วย จ ญ ร ล เช่น เผล็จ บำเพ็ญ กำจร ถกล ตรัส
 มักเป็นคำควบกล้ำ เช่น ไกร ชลิ่ง ปรุง
 มักใช้ บัง บั่น บำ นำหน้าคำที่มีสองพยางค์ เช่น
 บัง บังคับ บังคม บังเหียน บังเกิด บังคล บังอาจ
 บั่น บั่นโต บั่นโดย บั่นเดิน บั่นดาล บั่นลือ
 บำ บำเพ็ญ บำบัด บำเหน็จ บำบวง
 นิยมใช้อักษรนำ เช่น สนุก สนาน เสด็จ ถนน เฉลียว เป็นต้น
 คำเขมรส่วนมากใช้เป็นราชาศัพท์ เช่น ขนง ขนอง เขนย เสวย บรรทม เสด็จ
 โปรด เป็นต้น

มักแผลงคำได้ เช่น

- ข แผลงเป็น กระจ เช่น ขदान เป็น กระจदान ขจอก เป็น กระจจอก
- ผ แผลงเป็น ประ ผสม - ประสม ผจัญ - ประจัญ
- ปร แผลงเป็น บรร ประทม เป็น บรรทม ประจุ-บรรจุ ประจง-บรรจง

การยืมคำภาษาเขมรมาใช้ในภาษาไทย

ยืมมาใช้โดยตรง เช่น กระจदान กระจท่อม กะทิก บัง โปรด ผกา เป็นต้น
 ยืมเอาคำที่แผลงแล้วมาใช้ เช่น กังวล บำบัด แผนก ผจัญ
 ยืมทั้งคำเต็มและคำที่แผลงแล้วมาใช้ เช่น เกิด-กำเนิด ชลิ่ง-กำลิ่ง เดิน-ดำเนิน
 ตรา-ตำรา บวช-ผนวช

ใช้เป็นคำสามัญทั่วไป เช่น ขนุน เจริญ ฉงน ถนอม สงบ เป็นต้น

ใช้เป็นคำในวรรณคดี เช่น ขจี เขวง เมิล สด้า สลา เป็นต้น

ใช้เป็นคำราชาศัพท์ เช่น เขนยาย ตรัส ทูล บรรทม เสวย เป็นต้น

นำมาใช้ทั้งเป็นภาษาพูดและภาษาเขียน

ตัวอย่างภาษาเขมรในภาษาไทย

กระซิบ กระโดง กระจเดียว กระจบอง กระจปือ กระจท่อม กระจโอน กระจพัง กระจพัง
 ตะพัง กระจเพาะ กระจแส กังวล กำจัด กำเดา รัญจวน ลออ สกัต สนอง สนุก สดับ สบง สังกัด
 สไบสำราญ สรร สำโรง แสง แสดง กำแพง กำลิ่ง ขนาน ขจี โขมด จัด เฉพาะ ฉับบับ เชลย
 โดยทรวง ถนน บายศรี ประกายพริก ปรับ ประจัน โปรด เผล็จ

บทสรุป

เขมรเป็นชาติที่มีความสัมพันธ์มานานทั้งทางการค้า การสงคราม การเมืองและวัฒนธรรม เขมรมีอิทธิพลเหนือดินแดนสุวรรณภูมิก่อนกรุงสุโขทัยหลายร้อยปี จากการมีอาณาเขตติดต่อกันทำให้ภาษาเขมรเข้ามาปะปนกับภาษาไทยตั้งแต่สมัยโบราณ ภาษาถิ่นเขมรก็คล้ายคลึงกับภาษาพูดของชาวอีสานใต้ของไทย ตลอดจนชาวภาคตะวันออกเฉียงเหนือของไทย-กัมพูชา ด้วยจากประวัติศาสตร์อันยาวนานของทั้งสองประเทศต่างมีวัฒนธรรมประเพณีที่เหมือนกันมาก แม้กระทั่งวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนรวมทั้งภาษาต่างก็ยืมมาจากภาษาบาลีสันสกฤตเป็นส่วนใหญ่ ลักษณะภาษาเขมร

เอกสารอ้างอิง

- จิตร ภูมิศักดิ์. (2535). *ความเป็นมาของคำสยาม ไทย ลาวและขอมและลักษณะทางสังคมของชื่อชนชาติ* ข้อเท็จจริงว่าด้วยชนชาติขอม ฉบับสมบูรณ์. กรุงเทพฯ: ศยามบริษัท เคล็ดไทย จำกัด.
- ศานติ ภัคดีคำ. (2549). *พจนานุกรมคำยืมภาษาเขมรในภาษาไทย ฉบับฉลองครบรอบ 55 ปี การสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตไทย-กัมพูชา*. กรุงเทพฯ: อัมรินทร์ พรินต์ติ้ง แอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด มหาชน.
- วิไลศักดิ์ กิ่งคำ. (2550). *ภาษาต่างประเทศในภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- David Chandler. (2017). *A History of Cambodia*, second edition. Bangkok: DatAsia Press.

